

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατρίβων ὁ στίχος λεπτά 25
Ἐδωποποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΦΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . . Δραχ. Ν 44.
Πληρωτέα κατ' ἑξαμηνίαν.

Ἡ ἠθικοποίησις τῆς κοινωνίας.

Ο ΠΡΩΤΙΣΤΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΣΕΩΣ.

—)(—

Πολλὰ ἐγράψαμεν πρὸ ὀλίγου ἐν ταῖς ἐφημερίαι περὶ τῆς δικαιοσύνης παρ' ἡμῖν καὶ γινώσκαι τῶν ἐξεχόντων νομομαθῶν καὶ ἄλλων ἐξενέχθησαν καὶ πάντες κατέληξαν εἰς τὸ ὅτι χωλαίνει καὶ ἡ δικαιοσύνη μετ' ὅλην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἐκτρέπονται τὰ ὄργανα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας οὕτω σκανδαλωδῶς ὅσον τὰ τῶν ἄλλων ἐξουσιῶν. Καὶ ὅπως χωλαίνει ἡ δικαιοσύνη διότι ἄλλως ἤθελεν εἶναι ὅπως ἀκατανόητον, πῶς, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι κλάδοι τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας καρκίνοβατοῦσιν, ἡ δικαστικὴ ἐξουσία μόνη ποιεῖ ἐξαίρεσιν, ἀπ' οὗ ἐκ τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς ζήτησεως καὶ τὰ δικαστήρια προέρχονται, ἐξ ἧς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐξουσία. Ἀλλ' ἐνῶ πάντες ἀνομολογοῦν ὅτι προσκόπτει καὶ ἡ δικαιοσύνη, τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ ἐζήτησαν εἰς τοὺς Νόμους, ὅ ἐστιν ὄλον τὸ βῆρος ἔπασεν εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἐξ ἧς τὴν ἀνθρώπων οὐ μόνον τῆς νομοθετικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας ἀπεκδέχονται.

Ὅπως οἱ νόμοι μας οἱ μὲν παλαιότεροι, καθὼς ξένοι καὶ μὴ ἀπορρέοντες ἐκ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ τόπου, οἱ δὲ νεώτεροι, καθὼς ἐσπευσμένως νομοθετούμενοι ἀνευ ὄριμου προηγουμένης μελέτης καὶ προπαρασκευῆς, εἰσὶν ἐν πολλοῖς ἐλαττωματικοὶ καὶ ἀκατάλληλοι εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, καὶ ὀλόκληρος ἡ νομοθεσία μας χρήζει ἀνακαθάρσεως· ἀλλὰ καὶ ἂν τοῦτο κατορθωθῇ, καὶ ἂν, ὅπερ δὲν εἶναι ἀδύνατον, τοὺς ἀρίστους σχετικούς νόμους ἀποκτήσωμεν, ἀρεὶ ἀρᾶ γε τοῦτο, ὅπως ἀνορθωθῇ ἡ δικαιοσύνη παρ' ἡμῖν; Ὁ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Ἀρειοπαγитικῷ λέγει, ὅτι οἱ νόμοι καθ' ἑαυτοὺς οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχὺν καὶ ὅτι ἂν ἔχουσιν ἀρῶνται ἐκ τῶν χρηστῶν ἠθῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς πολιτικαῖς τοῦ λέγει, ὅτι ὀλιγώτερον κακὸν προξενεῖ ἡ τήρησις τῶν κακῶν νόμων ἢ ἡ μὴ τήρησις τῶν καλῶν. Ὁ δὲ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις λέγει, ὅτι ἐπικινδυνότερον πρᾶγμα δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ μεταβολὴ τῶν νόμων, ὅτι ἀσφαλῆς βᾶσις τῆς εὐδαιμονίας τῶν λαῶν εἰσὶν οὐχὶ οἱ νόμοι, ἀλλ' ἡ παιδεία καὶ τὰ χρηστὰ ἠθῆ. Ὁ δὲ πολὺς ἐν τῷ νεωτέρῳ νομικῷ κόσμῳ Σαβινὸς λέγει, ὅτι δικαιοσύνη εἶναι τὸ τῆς συνηθείας καὶ οὐχὶ τὸ τῆς νομοθεσίας, ὅτι, ἐὰν δὲν ἐννοήσῃ, ἐὰν δὲν συναισθανθῇ ἡ κοινωνία τὸ δίκαιον, θὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὸ ματαιώσῃ εἴτε διὰ τῶν μαρτύρων εἴτε διὰ τῶν δικαστῶν, τῶν ὑπουργῶν, τῶν βουλευτῶν κλπ. Ἐν γένει δὲ πάντες οἱ κοινωνιολόγοι ἀποφαινόμενοι ὅτι τὸ τελειότερον μέσον τῆς διορθώσεως τῶν κοινωνιῶν δὲν εἶναι οἱ νόμοι, ὅτι ἡ πολυνομία καὶ ἡ συγχῆ τῶν νόμων μεταβολὴ ἐμφανίζει ὅτι οἱ νόμοι δὲν ἐφαρμόζονται, εἴτε κακῶς ἐφαρμόζονται. Τὰς ἀληθείας ταύτας δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν ἀποχωρῶντως, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον οἱ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς πρᾶ-

ξαίτας ἀσχολούμενοι. Ἴδου τί ἐγράψαμεν πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνὴρ γνωστὸς παρ' ἡμῖν διὰ τὸν ἀδόλον πατριωτισμὸν τοῦ καὶ τὰς πολιτειολογικὰς μελέτας τοῦ: «Κατ' ἐμὲ οὐχὶ ἡ ἀνατροπὴ θὰ καταβάλλῃ τὸ ρουσφέτι» ἀποδείξει ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἀπὸ ἀλλήλων οὐχὶ διὰ τῆς ἀνατροπῆς, ἀλλὰ διὰ τῶν θεσμῶν, οἵτινες διὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς διοικήσεως καθίστανται ἀδύνατον τὸ ρουσφέτι· πρὶν ἢ λάβωσι τοὺς τοιαύτους θεσμούς, εἶχον τὴν αὐτὴν ἀνατροπὴν μετ' ἡμᾶς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠμπούσε νὰ καταστῆσθῃ καὶ προσαχθῇ εἰς τὴν Βουλὴν διορισμὸς ὑπαλλήλων φέρων ἄγραφον τὸ ὄνομα καὶ ὄρθαι εἰς ρουσφέτι κλπ.» Εἶναι τοῦτο βαθεῖα τῶν πραγμάτων μελέτη; Πολλοὺς γὰρ δεῖ. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἄγγλους ἡ ἱστορία τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους μαρτυρεῖ ὅτι ἐκεῖ οἱ νόμοι εἰσὶν πρῶτον τῆς κοινωνίας αὐτῆς, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς, εἶναι νόμοι ἀγγλικοὶ, εἶναι αὐτὸ τὸ τῆς συνηθείας δίκαιον, κατὰ τὸν Σαβινὸν ἐπόμενοι τῇ κοινωνικῇ καταστάσει, καὶ μὴ προηγούμενοι αὐτῆς. Οἱ Ἀγγλοὶ διεληθόντες ὅλα τὰ εἶδη τῶν πολιτευμάτων, ζυμωθέντες μετὰ ἀτυχήματα ἀπὸ δεκατριῶν αἰώνων κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ ξένου ἡγεμόνα, εἶτα, δὲ ὑπὸ ἐγγυρίου, ὅτε μὲν τυραννικοὺς, εἶτα δὲ μαρτυρῶν, κατὰ ὅσων νὰ αὐτοδιοικῶνται κατὰ διαμερίσματα, ἡ δὲ αὐτοδιοίκησις ὀφείλεται εἰς τὴν ἠρησικίαν καὶ τὴν ἐργασίαν. Ἐὰν δὲ ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἐν Ἀγγλίᾳ συνέβαιεν ὅ,τι σήμερον συμβαίνει παρ' ἡμῖν, οὐχὶ οἱ θεσμοί, ἀλλ' ἡ ἠθικοποίησις τῆς κοινωνίας, ἡ συναίσθησις αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος ἐβελτίωσε τὴν πολιτικὴν τῶν καταστάσεων· αὐτὴ προὐκάλεσε τοὺς καταλλήλους θεσμούς. Κοινωνίαν ἐπαισθηκυῖαν ἠθικῶς δὲν δύναται νὰ γαλοῦσῃ οἱ νόμοι· ὁ νόμος εἶναι χάρτης ἀψυχῶς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν· nulla lex sine moribus, εἶπον οἱ Ρωμαῖοι, οἱ παρὰ πᾶν ἄλλο ἔθνος ἐγκύψαντες εἰς τὰ τῶν νόμων. Ἀλλὰ τραυτοτέρην ἀποδείξιν τοῦτου παρέχει ἡ σημερινὴ ἡμῶν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴν κατάστασις. Φέρομεν ἱκανὰ παραδείγματα, ὅπως καταδειχθῇ, ὅτι καίτοι πολλοὶ νόμοι κελῶς κείνται παρ' ἡμῖν, ἐν τούτοις οὐδὲν συντελοῦσι διὰ τὴν ἑλλησιν ἀνατροπῆς.

α.) Ἀπὸ θοσπέας ἰσχύει παρ' ἡμῖν ὁ περὶ ληξιαρχικῶν πράξεων ἀστικός νόμος, καθ' ὃν οφείλου οἱ γονεῖς, οἱ σύζυγοι καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς ἐπὶ τῇ ἐν τῷ Ποινικῷ Νόμῳ ὀρισμένη ποινῇ νὰ ἀναφέρωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον ληξιαρχὸν τὰς γεννήσεις, γάμους καὶ θανάτους, ὅπως συνταχθῇ ἡ κατὰ τὸν Νόμον πράξις. Βεῖ περιεργίας ἐπευκέρθημεν κατ' αὐτὰς τὰς ληξιαρχικὰς βιβλία τοῦ δήμου Πατρέων, τῆς δευτερευούσης πόλεως τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἶδμεν ὅτι ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦδε δύο μόνον γεννήσεως πράξεις συντάχθησαν!

β.) Ὑπάρχει νόμος καθ' ὃν οὔτε διορισμὸς οὔτε παύσις δικαστικῶν κλητῆρων γίνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἀνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ οἰκείου Συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν. Κατὰ δὲ Β. Διάταγμα τοῦ 1886, ἐκδοθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων,

καθ' ὃν ὀρίζεται διὰ διατάγματος ὁ ἀριθμὸς τῶν κλητῆρων τῆς περιφέρειᾳ ἐκάστου πρωτοδικείου, τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Δικαστηρίου, ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ὀρίσθη τοῦ μὲν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἰς 120, τοῦ τῶν Πατρῶν εἰς 110 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐν τούτοις τοῦ μὲν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν κλητῆρων ἀνῆλθεν εἰς 250, τοῦ τῶν Πατρῶν εἰς ὑπερδικασίους καὶ δὲν παύουν οἱ διορισμοὶ προκαλομένης διὰ πάντα τοιοῦτον τῆς τυπικῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου, ἐναντίον τοῦ ἀνωτέρου διατάγματος καὶ τῶν Νόμων. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἄλλα Πρωτοδικεία τοῦ κράτους, ἐνθ' ὃ ἀριθμὸς τῶν δικαστικῶν κλητῆρων ὑπερέβη τὸν νόμιμον. Τίς δὲ ἀγνοεῖ ὅτι ἡ πληθὺς τῶν δικαστικῶν κλητῆρων κατέστη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα καταπιεστικὴ τῶν ἰδιωτῶν!

γ.) Κατὰ τοὺς ἀφορῶντας τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν νόμους πᾶσα μεταβολὴ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ὑπαλλήλων γίνεται τῇ προτάσει τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, διὰ νεωτέρου δὲ νόμου προσπάτως ἐκδοθέντος, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἠνώθη ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία μετ' ἡμῶν τῶν τηλεγράφων, τῇ γνωμοδοτήσει συμβουλίου ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἐδρεύοντος ἐν Ἀθῆναις. Ἐν τούτοις ὅσκις τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν θέλει νὰ διορίσῃ, νὰ παύσῃ ἢ ἄλλην τινα μεταβολὴν νὰ εἰσαγάγῃ γενικωτέρην εἰς τὸν ταχυδρομικὸν ἢ τηλεγραφικὸν κλάδον κατὰ τὰς ἀξιώσεις τῶν κατὰ τόπους πολιτικῶν κομμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐκάστοτε, ὑποβάλλεται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ εἰς τὸ συμβούλιον ἢ εἰς τὸν διευθυντὴν ἢ μεταβολὴ καὶ ταύτην ἐπίσημως οὕτως προτείνει εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὡς ἐξ αὐτοῦ ἢ τοῦ συμβουλίου προσερχομένη. Οὕτως ὁ Νόμος ὅστις σκοπεύει νὰ περιορίσῃ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὑπουργοῦ καθίσταται ἄχρηστος.

δ.) Ἡ ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξαγωγή φυλακισμένου γινόμενη ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν φύλαξιν αὐτῶν τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου εἰς βαθμὸν κακούργηματος, εἰδικαί δὲ ἐπιτροπεῖται ἔχουσιν συσταθῆ δι' εἰδικῶν νόμων πρὸς ἀκριβεστέρην ἐπιβλεψίν τῶν φυλακῶν. Ἐν τούτοις ἐκάστοτε ἐξέρχονται τῶν φυλακῶν καταδικοὶ ἐπὶ βαρυτάτοις ἐγκλήμασι μεταβαίνοντες εἰς τὰ χωρία τῶν ἡ περιφερόμενοι ἐν ταῖς πόλεσι τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτῶν τῶν ἐπιτροπεῶν τιτολοφορούμενοι ὑπηρεταὶ τῶν φυλακῶν.

ε.) Ἐκάστοτε γίνονται ἐπιθεωρήσεις τῶν ἀρχείων τῶν Πρωτοδικείων, Εἰρηνοδικείων, Συμβολαιογραφείων, Ὑποθηκοφυλακείων ὑπὸ τῶν ἀρμόδιων εἰσαγγελέων, εἰδικῶς δὲ νόμος απαιτεῖ πᾶσα παρακατάθεσις χρημάτων παρὰ γραμματεῖ Δικαστηρίου καὶ Συμβολαιογράφου νὰ εἰσάγεται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ οἰκεῖον ταμεῖον τοῦ Κράτους. Ἐν τούτοις πόσα συμβόλαια συντάσσονται ἐπὶ μὴ καταλόγου ἐνομήμου χάρτου! καὶ πόσα ἐκκλησητηριάσματα, πόσα παρακατάθεσις ἄλλαι χρημάτων καταβροχθίζονται ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τῶν παρ' οἷς παρακατετέθησαν, πόσοι δὲν διαχειρίζονται τὰς καταθέσεις ταύτας! Καὶ πόσοι ταμίαι τοῦ Κράτους δὲν διαχειρίζονται

τά γράμματα του δημοσίου τοκίζοντες ταυτα η χρησιμοποιοουντες ταυτα εις ενοικιασεις εναντιον του λογιστικου Νόμου; Πρδ ολιγου διηγειτο μοι εμπορος γνωστος εν Πατραις, οτι εχων λαμβανειν ως επιστευδων δανειστης εκπληττηριασμα απο ενα των Συμβολαιογραφων Πειραιως εξηναγκάζετο παρ' αυτου να τω δωση φρ. 800!

ς.) Οι προϋπολογισμοι των Μονων επιθεωρουνται κατα τον νομον απο τον εικειον αρχιερα, και απο την αρμοδιαν διοικητικην αρχην, υποβαλλονται δε και εις το υπουργειον των εκκλησιαστικων εν συνοπτικω πινακι. Ίδετε τον προϋπολογισμον των περισσοτερων Μονων και τους σχετικους απολογισμους. Ο προϋπολογισμος της Μονης Πεντέλης εχουσης 15—20 μοναχους ανερχεται μέχρι διακοσιων χιλιαδων δραχμων! οτι δε ειναι προιον πλαστογραφιων απιστίας κλπ. ο σχετικος απολογισμος, το ελπειει τις και εις εκαστην οελίδα εκ πρωτης οψεως τα αυτα περιπου συμβαινουν εις τας πλειετας των Μονων του κρατους. διατι; αι υπαρχουσαι εκκρεμεις ανακρισεις κατα των ηγουμενοσυμβουλιων και πρωτιστως κατα του της Πεντέλης εις το Πρωτοδικειον Αθηνων απο δεκαετίας μενον εις τα αρχεια τα ανακριτικα περιμενουσαι την παραγραφην, αι δε επιθεωρησεις υπο των αρχιερων της διοικητικης αρχης και του υπουργειου των προϋπολογισμων και απολογισμων γινονται τυπικως και εν γνωσει πολλακις.

ζ.) Νόμος αυστηροτατος εξεδθη το 1866 τιμωνων τους εξ αμελειας εμπρηστας των δατων με φυλακισιν ενος ετους, επιβαλλει δε ποινας και εις αυτους τους δημαρχους, εις ων την περιφερειαν εγενετο η πυρκαϊα, εν τούτοις τα δαση εκαστοτε καιονται, διότι ο νόμος δεν εφαρμζεται.

η.) Δρακόντειοι ειναι οι νόμοι περι ζωοκλοπίας και ζωοκτονίας μέχρι απανθρωπίας, διότι πάντα κατονον ασφραγιστου ζωου ανεξετάστως θεωρετ ζωοκλόπον και διατάσσει την αμέσως προφυλάκισίν του: εν τούτοις η ζωοκλοπία ου μόνον δεν περιωρίσθη, αλλ' εξεστάθη εκτοτε.

θ.) Των εν αδεια διατελουντων υπαλλήλων το ημισιο της μισθοδοσίας κατα τον νομον κρατειται υπερ του ταμειου των συντάξεων, εκτος αν απουσιάζουν λόγω ασθενηςιας. Εν τούτοις εαν παρατηρήση τις τα φύλλα της Εφημεριδ. της Κυβερνησεως, θα υποθήση οτι επιδημική τις νόσος προσέβαλε τους πλειετους των υπαλλήλων, οτινες λόγω ασθενηςιας πάντοτε λαμβάνουν αδειαν και ουχι δι' άλλον λόγον.

Είναι περιττον να εξεκαλουθήσωμεν απ αριθμουντες παραδειγματα απειρα ημιν αποδεικνυοντα οτι ουχι οι νόμοι, αλλ' η ηθικοποίησις της κοινωνίας σώζει τα εθνη, και οτι αυτη θέλει απαλλάξει και ημάς της νοσηράς πολιτειακής κατάσεως, καθιστώσα την δικαιοσύνην αληθη της θεμιδος ναόν' άλλως δια της μεγάλης αυστηρότητος των νόμων το εγκλημα μετατίθεται, αλλά δεν εκλείπει. Δρακόντειος οντως ητο ο περ εκτοπίσεως παντός συγγενους των ληστών νόμος του 1867 και άντικρυς εναντιος εις τας θεμελιώδεις αρχάς του δικαίου και του ημετέρου Συντάγματος, αλλά την ληστεϊαν δεν την εξήλειψε, την μεταφέρει εκ των ορέων εις τας πόλεις. Ο Τάκος μετά των Αρβανταίων, ο Νταβέλης και ο Σπανός εφυγον από τα όρη; αλλ' εισήλθον εις τα τελωνεία, εις τα ταμεία και παντού όπου χρημάτων διαχειρίσις.

Συμπεραίνοντες λοιπόν λέγομεν οτι το ζήτημα της Δικαιοσύνης δεν είναι ζήτημα νόμων, αλλά ζήτημα προσώπων, είναι ζήτημα συναισθήσεως καθήκοντος, ζήτημα συνειδήσεως. Λέγοντες δε οτι η Δικαιοσύνη είναι ζήτημα προσώπων, δεν εννοούμεν μόνον τους δικαστικούς υπαλλήλους, εννοούμεν την κοινωνίαν όλόκληρον. Διότι εις την απονομήν της Δικαιοσύνης προηγείται η άνεύρεσις του δικαίου, και εις ταύτην συντρέχει πρωτίστως αυτή η κοινωνία. Προσβάλεται το δίκαιον; είτε η προσβολή επιρεί εις μόνον το άτομον το άμεσως προσβληθέν; είτε εις την κοινωνίαν όλόκληρον,

τά εντεταλμένα την εφαρμογήν των νόμων πρόσωπα θα καταφύγουν εις αυτην την κοινωνίαν, εις τους μάρτυρας, προς θεβαίωσιν της πράξεως; αυτοι εισιν αι οφθαλμοι της Δικαιοσύνης. Ως; επί το πολυ, εν κοινωνία, εν η υπάρχει συναισθησις του δικαίου του οτι το κακόν, το όποτον γίνεσαι σήμερα εις τον Α, θα γίνη αυριον εις τον Β, και ούτω καθεξής, η δικαστική εξουσία εύρσκει τα μέσα της θεβαιώσεως της πράξεως; εκ τοιαύτης δε κοινωνικής ζύμης προερχόμενοι και αυτοι οι λειτουργοι της Θεμιδος, συναισθάνονται το ύψηλον αυτών καθήκον, και η δικαιοσύνη θριαμβεύει. Κοινωνία εν η η προσβολή του δικαίου μηδεμίαν η ελαχιστην εμπνέει αισθησιν, η κοινωνία αυτη ουδεμίαν συνδρομήν παρέχει εις τα όργανα της δικαστικής εξουσίας προς ανακάλυψιν της πράξεως, τούναντιον πόλεμον έχει η Δικαιοσύνη προς αυτην προσπαθούσαν ν' αφαρπάση από τας χείρας της τον προσβλήοντα το δίκαιον καθόλου η εν μέρει. Και αυτοι δε οι λειτουργοι της Θεμιδος εισιν προϊόντα ανάλογα τοιαύτης κοινωνικής καταστάσεως.

Αλλά πώς κατορθούται να έννοηση η κοινωνία το δίκαιον και συν αυτη και αυτοι οι λειτουργοι της Θεμιδος το ύψηλον αυτών καθήκον; Αρκεί ορα γε η διοικητική ανάπτυξις άνευ ηθικής μορφώσεως, άνευ διαπλάσεως της καρδίας; αυτη δε επιτυγχάνεται άνευ θρησκευτικής ανατροφής; Ίς; δεν δύναται να έννοηθ η ανθρωπος λογικός άνευ συνειδήσεως, δι' ης διακρίνει το αγαθόν του κακού, ούτω δεν δύναται να έννοηθ διανοητική ανάπτυξις άνευ ηθικής μορφώσεως. Ως; δε ο ανθρωπος όσω μάλλον άνεπιύσσεται διανοητικως τόσω μάλλον ανακαλύπτει την άγνωσιν του και την υπαρχιν παγγνώστου έντως, ου άνευ η εφεσις του ανθρωπου εις το επί πλέον τελειοποιεσθαι δεν εξηγείται, διό και ο πολυς Νεύτων παρμολιάζεν ένυτον με τα μικρά παιδιά, τα παρ' τον Όλεσανόν χαιροντα εις την ανακάλυψιν λίθου λιωτερότου των άλλων η κογχύλης ώραιότερας, ένω ο της αληθείας μέγας Όλεσανός εστιν άγνωστος, ούτως ο αυτός ανθρωπος όσω μάλλον τελειοποιείται ηθικως, τόσω ανακαλύπτει την ηθικην του άτελειαν και την αναγκαίαν υπαρχιν του τελειου ηθικου αγαθου. Ως; δε ηθικη άνευ θρησκείας αλλά κατα συνθήκην, εστιν ακατανόητος, ούτω και η κοινωνία, εν η έλλείπει ηθικη μορφωσις, είναι κοινωνία κτηνώδης, δεν είναι κοινωνία ανθρωπων. Διό και οι αρχαιοι φιλόσοφοι έλεγον οτι το όμολογουμένως τη φύσει ζην τουτ' εστι το κατ' έρετην ζην. Ου μόνον δε οι Στωικοί φιλόσοφοι οι υπεραναβάντες το σκοτος της ύλης διείδοντες την αιώνιον αλήθειαν, τον ένα και έπαυοντα έδίδασκον οτι το ηθικόν καθήκον επιβάλλεται άνωθεν, αλλά και εκεινοι εκ των αρχαιων φιλοσόφων όσοι έθετοποιον την ύλην αποθαύμαζον τους εισηγησασμένους τοις ανθρωποις το θεϊον ως αναγκαίαν υπόθεσιν δια την συγκράτησιν των κοινωνιών. Το ηθικόν καθήκον υπερέψωσεν εν τη άσχυριότητι η διδασκαλία του Σωκράτους, οστις δι' αυτό το έπολέμησε την ψευδοδιδασκαλίαν των σοφιστών και επ' αυτου προσεπάθησε να οικοδομήση την πολιτειαν την Αθηναϊκήν. Η ιδανική αυτη πολιτεια, ην διείδεν ο Σωκράτης, αλλά δεν κατώρρωσε να πραγματοποιήση, είναι η χριστιανική πολιτεια, ητις, σκοπούσα την πραγματώσιν του ηθικου νόμου εν τη κοινωνία, πρώτη άνεγράψεν ως θεμελιώδεις αρχάς πάσης κοινωνίας την ισότητα και αδελφότητα, εξαγγείλασα δια του θεμελιωτου αυτης το κοιν ενι δοϋλος, ουδέ ελεύθερος, ουκ ενι άρσεν και θήλυς και το αγαπάτε άλλήλους. Τας αρχάς ταύτας μάτην επιζητούσιν εκτος της θρησκείας οι όπαδοι της ύλης και των Έπικουρείων της αρχαιότητος. Έκτος της θρησκείας δεν υπαρχει ηθικόν καθήκον, τουτο επιβάλλει η αιώνιος αλήθεια εκτος αυτης δεν υπαρχει δίκαιον, αλλά το έγω, το άτομικόν συμφέρον τουτο μαρτυρεί η ιστορία του ανθρωπίνου χένους, ο βίος των εθνων, αλλά

και αυτη η ιστορία της νεωτέρας Βλλάδος. Από της εποχής του άειμνήστου Κυβερνήτου της Βλλάδος μέχρι σήμερα εξετάθη η Παιδεία εις το Κράτος μέχρι και των μικροτάτων χωριων, συνεστάθησαν ανώτερα εκπαιδευτήρια εις τας πρωτεύουσας των πόλεων, το Πανεπιστήμιον λειτουργεί από πενηκονταετίας, και Ίνστιτουτον Ακαδημαϊκόν προπαρασκευάσθη, εν τούτοις τα εγκλήματα όσημέραι αυζάνουν. Και εν τω επί Καποδιστρίου ταυτα ηταν ολιγώτερα, από της Βασιλείας του Όθωνος αυζήσαν επαισθητως και όσημέραι αυζάνουν. Και εν τω επί Όθωνος συνιστάντο Κακουργιοδικεία άπαξ του έτους, ανά εν εις εκαστον Νομόν, όπως δικάση 15—20 κακουργήματα, σήμερα συνιστώνται Κακουργιοδικεία δις και τρις κατ' έτος, ου μόνον εν τη έδρα εκαστου Νομου, αλλά και εις πολλας έδρας επαρχιων, και διαρκούσης εκαστης συνόδου 2—3 μήνας, δεν προφθάνουν να δικάσουν τα εισαγόμενα κακουργήματα, καιτοι εκδικάζουν δύο και τρεις και τέσσαρας πολλάκις δικας καθ' εκαστην. Εις δε τα Πλημμελειοδικεία εισάγονται τοσαυτα πλημμελήματα, ώστε μη έπαρκούντα να εκδικάζωσι, καιτοι τρις και τετράκις της έβδομάδος τα σπουδαιότερα εξ αυτών συνεδριάζουσιν, αφίνουν κατ' έτος έλλειμμα περιμένον την αυξήσιν των Δικαστηριων, όπως επεκρῶσιν εις την εκδικασιν. Διαιτί ταυτα; διότι έχαλαρώθη η ηθικη ανατροφή, διότι παραμειλήθη η θρησκευτική. Διδάσκων άλλοτε ο Θεόφιλος Καύρης εν κρυπτω και παραύστω εν Ανδρω κατά της επικρατούσης θρησκείας, συνεκίνησεν άπασαν την Βλλάδα, εισήγηθη εις δικην και καταδικασθείς απέθανεν εν ταίς φυλακαίς, όθεν νύκτωρ εξαχθείς εκαλύφθη υπό την γην. Σήμερα καθηγείται του Γυμνασιου, όμοσαντες επί του Ιεροϋ Βύγαγγελιου και της εν τω θεμελιώδει νόμου αναγνωριζόμενης θρησκείας του Κράτους, προσηλυτίζουν αναφανδόν εις τα δόγματα του μονοθεϊσμου. Από της έδρας του Πανεπιστημιου καταρνεύονται αυτοι του Ίψιστου Όντος, και διδάσκεται ο υλισμός, και όμως ουδεμίαν τουτο έμποιεί αισθησιν. Αυτό το Ίπουργειον των Εκκλησιαστικων ανεξετάστως εισήγαγεν άλλοτε εις τα σχολεία προς ανάγνωσιν βιβλια, εν οις αι άγία Γραφαί εκαλούντο μυθολογία των Έβραίων, αλλά και τουτο ουδεμίαι ένεποίησεν αισθησιν. Διά τουτο είναι άξιοι έθνικης εύγνωμόσνης οι εργαζόμενοι την ηθικοποίησιν της ημετέρας κοινωνίας δια της αληθους θρησκευτικής ανατροφής. Έχομεν ανάγκην επιστημονικής διδασκαλίας, φιλοσοφικής διδασκαλίας της χριστιανικής θρησκείας, δι' ης θέλει χειραφετηθ ημεν άφ' ενός η ημετέρα πατρις από των προλήψεων και δεισιδαιμονιων των πολλων αποσπασθώσι δ' άφ' ετέρου των δεσμων της ύλης πολλοι των παρ' ημιν λογίων, οτινες κατ' απομίμησιν, ως εν πάσι δυστυχώς συμβαίνει, και ουχι εν πεποιθήσει ζητούν να επαναφέρωσιν εις την έλληνικην κοινωνίαν την αχλύν της ύλης, την όποιαν το δαιμονίον πνεύμα του Σωκράτους έπεχείρησεν να διασκεδάση εις την αρχαιότητα. Έχομεν ανάγκην χριστιανικής αναπλάσεως. Έργαστήριον πνευματικόν, Σύλλογος αναπλαστικός μέγιστον προτιθέμενος σκοπόν ανάγκη να υποστηρηχθ παρ' παντός Έλληνος αγαπώντος την πατρίδα του. Διότι η ένωσις των υγιων χριστιανικων στοιχείων θέλει αποτελέσει δύναμιν, ητις προς τη ηθικοποίησιν της κοινωνίας εφαρμόζουσα τας αρχάς του Βύγαγγελιου θέλει προίοντος του χρόνου πληρώσει και τας πολυειδείς αυτης ανάγκας. Σωματεια σκοπούντα την θρησκευτικήν διδασκαλίαν και περιθάλψιν των εν ταίς φυλακαίς, ατινες κατήνησαν τόποι διαφθοράς και γυμνάσιος, την περίθαλψιν των άπορων οικογενειων των φυλακισμένων, τας όποιας παιθεύουν αι πράξεις εκείνων, την όσον οίον τε εύνοτέραν και υγιεστέραν τροφήν των εργατικων τάξεων, την απαλλαγην του τόπου από της πλη

γής της πολυτελείας και των συνεπειών αυτής κλπ. κλπ. θέλουν κατ' ολίγον εξαγάγει το έθνος από της μαρασμώδους αυτού καταστάσεως, εξής είναι αδύνατον να εξέλθω δια μόνης της Κυβερνητικής μερίμνης.

ΕΥΘ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ.

Σημ. «Φορολ.» Αναδημοσιεύομεν τὸ ἄνω ἄρθρον διότι κρίνομεν οὐτὸ περισπούδαστον καὶ ἀξίον ν' ἀναγνωσθῆ παρα πάντων, διότι ἐνέχει ἀληθείας πολυτίμους μετὰ παρρησίας ἐπεφρασμένους καὶ προέρχεται ἐξ ἀνδρός ὃν ἡ ἡμετέρα κοινωνία γνωρίζει καλῶς καὶ ὡς ἔγκριτον δικαστικὸν λειτουργὸν παρ' ἡμῶν καὶ ὡς ἄτομον ἠθικὸν καὶ ἔντιμον.

Δικαστικοὶ Ἡρωϊσμοί.

Ἀξιότιμος κ. Συντάκτα.

Ἐπι τῆ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐφημερίδῃ πρὸ ἡμερῶν δημοσιευθείσῃ διατριβῇ μου ὑπὸ τὸν τίτλον «Δικαστικά» τῇ χαρακτηρισθείσῃ παρὰ τῆς Εἰσαγγελλίας τῶν Πλημμελειοδικῶν ὡς ἀσίμω καὶ ἀγυλαβεῖ πρὸς τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον καὶ ἰδίᾳ τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ, ἐξεδόθη καὶ μοι ἐκοινοποιήθη ἡ κατωτέρω καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν. Φρονῶν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἡ υποβληθεῖσα πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ἡς τὸ κῆρυξ καὶ τὴν νομιμότητα δι' ἐκτενοῦς ὑπομνήματος προσέβαλον, δεόν νὰ υποβληθῆ καὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τούτου σκόπιμον νὰ προβῶ εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποφάσεως ὡς καὶ τῶν λοιπῶν σχετικῶν ἐγγράφων, πρὸς ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ ἐντελεστέραν ἐρμηνείαν τῶν νομικῶν ὁρισμῶν, ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται.

Ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, πείθεται πᾶς τις ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἤτε λογικῇ καὶ γραμματικῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Νόμου ἀπεκλεισθῆσαν κατὰ τρόπον καταφανῆ, θλωθέντος τοῦ ὀρίζοντος τῆς Δικαιοσύνης ὑπὸ τῆς εἰδεχθῆς κολακείας, καὶ τοῦ προδιαγεγραμμένου σκοποῦ τῆς ὀπωσδήποτε ἐκροθίσεως τῶν διανοηθσομένων ν' ἀξιώσωσιν εἰς τὸ μέλλον θέσιν ἐλεγκτοῦ ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων δικαστικῶν ἐκτροπῶν.

Ἐμμένουσιν οἱ ἐπίσημοι τοῦ δεδικοσμένου παρερμηνεύεται ν' ἀποκαλῶσι δεδικοσολογημένην ἀπόφασιν τὸν ἀπότομον ἀποκλεισμὸν τῆς excoertio venialis, ἐνῶ πρόσφατα εἰσιν ἔτι τὰ πικρὰ δι' αὐτοῦ σκεπτικά τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, τοῦ ἀναρῶσαντος τὴν δεδικοσολογημένην ἀπόφασιν καὶ ἀποκαλέσαντος αὐτοὺς παραβάτας ῥητῶν καὶ σαφῶν τοῦ Ποιν. Νόμου διατάξεων. Ἐπικαλοῦνται τὴν παραβασιν τοῦ ἀρθρ. 147 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων καὶ προσβαίνουσιν εἰς συλλογισμοὺς ἀντικειμένους τοσοῦτον πεσιδῆλως εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ἀκριβῆ αὐτοῦ ἔννοιαν, ὥστε βίπτουσιν ἐαυτοῦς, λεληθῶτος πως, εἰς τὴν ἐπίκρισιν καὶ αὐτῶν τῶν ἐν οὐδεμιᾷ σχέσει πρὸς νομικὰ γνῶσεις διατελούντων. Στηριχθεῖσα ἡ ὑπ' ὄψιν ἀπόφασις ἐπὶ μόνῃ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀψικῶν προτιταμένων, νὰ τεθῆ ὀπωσδήποτε φραγμὸς κατὰ πάσης εἰς τὸ ἐξῆς ἐξελέγξως δικαστικῆς πράξεως, καὶ ἀποφυγοῦσα νὰ ὑπαγάγῃ τὰ πραγματικὰ περιστατικά εἰς τοὺς σχετικὸς νομικοὺς κανόνες, δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφανθῆ, ἀναρμοδίως θεθαίως, ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθεροτυπίας, καὶ ν' ἀξιώσῃ τὴν ὑποβολὴν τῶν δικηγόρων εἰς αὐστηρὰν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, ἀποκλείουσα οὕτω πᾶσαν ἐπ' αὐτῆς νομικὴν συζήτησιν καὶ μελέτην.

Οἱ λυπησίολογοι πρωτοῦργοι τῶν ἀνωτέρω ἐκτροχιᾶσεων, οἱ χλωθέντες ἐκ τῶν ἀπροκαλύπτως ἀνακαφεῖσάν ἀληθειῶν, διορῶντες τὴν ἀποτυχίαν

τῆς παρ' ὀρκωτοῦ δικαστηρίου εἰτήσεως ἱκανοποίησεως ὡς ἐκ τοῦ ἀνεπιλήπτου τῆς διατριβῆς, διολογίσθησαν τὸν στραγγαλισμὸν ἄρθρων τινῶν τοῦ Ὁργανισμοῦ, καὶ εὐρότος λείαν πρὸς τοῦτο τὴν ὁδὸν, ὡς ἐκπροσωποῦμένης τῆς τὴν φροῦρησιν τῶν νόμων ἐπιτετραμμένης ἀρχῆς παρὰ προσώπων κατὰλειπόντων τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ ὑψίστου καθήκοντος τῆς αὐτεπαγγέλτου καταδωξέως εἰς ὑποκαταστάτους νεαροὺς καὶ ἀπείρους, ἀπετάθησαν πρὸς τοὺς δι' ἐπιτηδείας βολιδοσκοπήσεως ἀνευρεθέντας συμμεριστάς τοῦ τοιοῦτου στραγγαλισμοῦ, ἐπὶ τῇ πεπλανημένῃ προσδοκίᾳ ὅτι σὺν τῇ τηλικαύτῃ ἱκανοποίησιν τῶν, σιδηρὰ θέλει ἐπέλθει ἀπόφραξις κατὰ πάσης τυχόν μελετωμένης κεντηριάσεως τῶν οὐχὶ ἀσυνήθων σφαλμάτων τῆς ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας τῶν. Ἡ εὐπρόσδεκτος δὲ ἀποδοχῆ, ἡς ἔτυχον αἱ ἀλλόκοτοι αὐταὶ ὀρέξεις, ἐκ μέρους τῶν ὑποχουμένων νὰ προσφέρωσι θυμιάματα τοῖς δικαιουμένοις τὴν παρεμπόδισιν τῶν συχῶν ὀλισθησῶν τῶν, οὐδὲν ἐνέχει τὸ περιέργον καὶ ἀκατάληπτον ὡς ἐπίσης οὐδὲν ἐνέχει τὸ ἀκατάληπτον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ ἐπιστημονικῇ ἐγκρατεῖᾳ φημιζομένου δικαστικοῦ προσώπου, ἡ νομικῇ λοζοδρομίᾳ, διὰ τοὺς προσθεύοντας λίαν ὀρθῶς, ὅτι μόνῃ ἡ ἀποστήθισις τῶν συγγραφῶν τοῦ Δικαίου παρὰ τῶν τεταγμένων τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἱκανὴ καὶ ἀποχρῶσα ἐπιστημονικῇ ἐκπαίδευσιν, καθόσον ἀπαραίτητον στοιχεῖον ταύτης τυγχάνει καὶ ἡ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ κόσμου πολυετής φοίτησις, ἡ ἐλλειπούσης, λίαν ἐπιζήμιοι καθίστανται οὗτοι ἐν τῷ κλάδῳ τῶν, ἀδικούντες συγχρόνως ἑτερον ἐπιστημονικὸν κλάδον, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ διαπράξωσιν ὡς ἔξοχοι σχολασταὶ ἀνευνομιῶν καὶ ἐπισημαμάτων. Τελευτώντες συμπεραίνομεν, ὅτι μόνον ἐξ ὀμφαλολυτικῶν πεισμάτων, ἐλλειψέως ἰσχυρᾶς θελήσεως καὶ σχολαστικῆς κρίσεως, τρισυποστάτου παρερμηνευτικοῦ συμπλέγματος, ἠδύνατο νὰ πηγᾶσῃ τοιαύτη ἀπολυταρχικὴ ἀπόφασις. Βίς τὸ τοιοῦτον δὲ συμπέρασμα ἀπαραίτητος θέλει φθάσει πᾶς ὁ ἀναγνώσων τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Δικαστικά» διατριβὴν μου, τὸ κατηγορητήριο ἐγγράφον τῆς Εἰσαγγελλίας, καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, ἄτινα σὺν τῇ ἀπολογία μου καὶ τῷ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ὑποβληθέντι ὑπομνήματι μου, παρακαλῶ κ. Συντάκτα νὰ δημοσιεύσῃτε.

Δεξασθε κλπ.

ΑΝΑΣΤ. Κ. ΤΣΕΛΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΔΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

Δικαστικά.

Ἐὰν παρακολουθῆσῃ τις μετὰ προσοχῆς τὴν πτωτῶν ἐπικριτῶν δημοσιογραφίαν ὡς καὶ τῆς Πρωτεύσεως, μετ' ἄλλοις θεθαίως θέλει παρατηρήσει ὅτι ἐνῶ μετὰ τῶν πολλῶν σκοπῶν καὶ προορισμῶν αὐτῆς καταλέγεται πρωτίστως, ἡ ἐξέτασις, καὶ ἀκριβῆς ἐξέλιξις τῶν γεγονότων τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν κανονικὴν τροχίαν ἢ μὴ τῶν διαφορῶν ἐξουσιῶν, σιγᾶ αὕτη παντελῶς ἢ σπανίως ἀσχολεῖται ἐπὶ τῶν ἐκαστοτε ἐκτροπῶν τῆς θεμελιωδεστέρως ἐν τῷ Κράτει τοιαύτης, τῆς Δικαστικῆς, ἀφοῦ θεθαίως οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον δύναται νὰ ὑποστηρῆσθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι τὴν σιγὴν ταύτην ἐπιβάλλει αὕτη ἡ ἐπαρκὴς ἐκπροσώπησις τῆς ῥηθείσεως ἐξουσίας παρ' ἀπάντων τῶν ἀρμοδίων προσώπων. Ἀποφεύγοντες νὰ ἐνδιατροφώμεν εἰς τοὺς λόγους τῆς περιέργου ταύτης σιγῆς, προκειμένου ἄλλως τε περὶ ἀποκαλύψεων εὐχερῶν, καὶ ὀμάλων εἰς πάντας, σημειώσομεν μόνον ὅτι ἐὰν ἐνίστε ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία ἐν τῇ ἐξασκῆσει τῶν καθηκόντων τῆς αὐξάνει ἢ μειοῖ τὴν ἐαυτῆς δικαιοδοσίαν, καὶ ὁ τύπος εἶναι οὐχ' ἡττον ἀμέτοχος τῆς τοιαύτης συστολῆς ἢ διαστολῆς, ὡς παραλείπων τὴν διὰ τῆς ἐπιχύσεως φωτὸς χαλε-

ναγώγησιν τῶν ἐκτροπομένων, καθῆκον ἐπιβεβλημένον αὐτῷ παρὰ τῆς κοινωνίας ἢ τὴν ἠθικὸν ποίησιν ἐπαγγέλλεται. Ἡ διὰ τῆς δημοσιότητος ἐκθέσεως πάσης δημοσίου προσώπου πράξεως παραγωγῆς ἀμφιβολιῶν ἢ ἀσυμφώνου πρὸς τὰ κείμενα, ἐπιβάλλεται ἐπιτακτικῶς εἰς τὸν τύπον, ὅστις ὀφείλει ἀντιτασσόμενος εἰς τὰς προλήψεις καὶ ὀλίγον προσέχων εἰς σεβασμοὺς μὴ ὀφειλομένους, εἶτι καυστικώτερος νὰ ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀνωτέρων δημοσίων θέσιν κατεχόντων καὶ δὴ κατὰ τῶν λειτουργῶν τῆς ἐξουσίας ἐκείνης τῆς ἀποτελούσης τὸ κρηπίδωμα παντός εὐνομούμενου ἔθνους. Δέον νὰ μὴ θάπτωνται εἰς τὰ σκότη τῆς μακροθυμίας παρεκκλίσεις ἐπιστημονικὰ πηγάζουσας ἐξ ἀνεπαρκείας τῶν τεταγμένων τὴν ὀρθὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν, οὐδὲ νὰ προσκόπτωσιν εἰς προσωπικὰς συμπαθείας ἐκθέσεις σκανδαλωδῶν περιστατικῶν, ἐχόντων ἀμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου καὶ προερχομένων ἐκ δυσωνύμων ἐλατηρίων.

Ἄλλ' ἐὰν πρέπει νὰ ὑψοῦται φωνὴ διαμαρτυρίας ἐπὶ τοῦτοις καὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης ιδιότητος τῶν δικαστικῶν προσώπων, μετὰ πλειοτέρας ἐλευθερίας καὶ αὐστηρότητος δεόν νὰ ἐρευνηταὶ καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ αὐτῶν, σχετικῶς πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν τρόπον τῆς ἐξασκῆσεως τῶν καθηκόντων τῶν καὶ τὸν ἐξ ἀτομικῆς βουλῆσεως κανονισμὸν τῶν σχέσεων τῶν μετὰ τῶν ἐπικλυομένων τὴν ἀρωγὴν τῆς Θεμίδος καθόσον τὰ δημοσία ἐν γένει πρόσωπα παριστάμενα ἐν τῇ ἐξασκῆσει τῆς δικαιοδοσίας τῶν ὡς ψυχρὰ τοῦ νόμου ὄργανα, δὲν ἀποφεύγουσι καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἡ ἐκπροσώπησις τῶν αὐτῶν διεξάγῃται συμπαθῶς πρὸς θεσμοὺς ἀγράφους μὲν, πλὴν προκατακλυσιμαίους τὴν ἐποχὴν καὶ ἐπιτακτικῶς τὴν φύσιν, καὶ ὧν τὴν ἀναγραφὴν ἄπασαι αἱ νομοθεσίαι παρέλειψαν, θεωρήσασαι αὐτοὺς ὡς στοιχεῖα κοινωνικῆς μορφώσεως, παρομαρτοῦντα ἀπαραιτήτως τῇ ἐπιστημονικῇ ἰδίῳ ἐκπαίδευσει. Ἐν πάσαις ταῖς εὐνομούμεναις πολιτείαις, μετὰ τῶν πολλῶν κοινωνικῶν διατάξεων ὑπάρχουσι καὶ αἱ διατάξεις τῆς εὐγενούς καὶ ἀξιοπρεπούς συμπεριφορᾶς, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πλησίον, τῆς εὐπροσηγορίας τοῦ ἠθους καὶ λοιπαὶ παραπλήσια ταύταις, διατάξεις ἀναλλοίωτοι καὶ ἐπιβλητικαί, ἐφαρμοζόμεναι μετὰ τῶν ἀτόμων οὐχὶ τῇ πείσει ἀνωτέρως τινὸς δυνάμεως, ἀλλὰ συνεπείᾳ θαθείας αὐτῶν ἐγγαράξεως εἰς τὴν συνείδησιν ἀπάντων ὡς ὀρθῶν καὶ νομίμων. Ἡ παραφυλακὴ τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων, οὐσιώδες προσὸν παντός ἀτόμου, εἶναι ἠθικὸν καθῆκον δι' ἅπαντα τὰ μέλη τῶν διαφόρων κλάδων τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐξουσιῶν, συγχρόνως δὲ ἐπιστημονικῆς μόρφωσις τῶν τὸ δίκαιον διαχειριζομένων καὶ ἰδίως τῶν ὡς ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐρχομένων τακτικῶς εἰς συνάφειαν εἶτε μετὰ δικαστικῶν προσώπων, εἶτε μὴ, τοῦτέστι τῶν Εἰσαγγελλῶν, Ἀνακριτῶν καὶ Προέδρων δικαστηρίων. Οἱ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας τάξεις τῆς δικαστικῆς φάλαγγος ἀνήκοντες, οἱ μὴ λύντες ἐν τῷ ὀρωματικῶν ψυχρῶς καὶ μεμονομένως τὰς μετὰ τῶν ἀτόμων ἀναφυομένας διαφορὰς, ἀλλὰ συγχρωτιζόμενοι ἐξ ἀνάγκης πρὸς κοινωνικὰ στοιχεῖα διαφόρων βαθμῶν, ἀνευ τῆς συμπράξεως τῶν ὀποιῶν ἠθέλεν εἶσθαι ἀδύνατος ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀναθεθείσε αὐτοῖς ὑπηρεσίας, εἶναι τὰ πρόσωπα ἐκείνα ἄτινα ἀπαιτεῖται ἀπαραγκλίτως νὰ φέρωσιν ὡς ἐφόδιον ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ τὰς μνησθείσας κοινωνικὰς διατάξεις. Ὁ ἀδικηθεὶς ἢ ἀδικήσας πολίτης προσερχόμενος μετὰ κατανύξεως ἐνώπιον τῶν κυριωδεστέρων ἀντιπροσώπων τῆς Δικαιοσύνης, ἀξιοῖ παρ' αὐτῶν λίαν εὐλόγως σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν τοῦ ἀτόμου του, καθόσον γινώσκει καλῶς ὅτι οὐδαμῶς ἐπιτρέπει ὁ νόμος τὴν περιφρόνησιν καὶ προπηλάκισιν του. Ὁ δικηγόρος ὁ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ διατυπώσει τῶν αἰτιολογιῶν καὶ παραπόνων τοῦ ἀδικήσαντος ἢ ἀδικηθέντος, συμμορφούμενος πληρέστατα πᾶ-

ταις ταῖς διατάξεις ταῖς κανονίζουσας τὴν ἐκαστοῦ θέσιν ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου καὶ τ' ἀνά- παλιν, ἀξιοὶ καὶ δικαιοῦται ν' ἀξιοὶ ὅπως καὶ τὸ δικαστήριον ἢ ἐγκρατὲς τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων καὶ συμμορφοῦται πρὸς ταύτας, τοσοῦτο μᾶλλον καθόσον καὶ τοῦ δικηγόρου ἢ ὑπηρεσία καὶ ὁ προορισμὸς εἰς οὐδὲν ἕτερον περιστρέφονται ἢ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Μετὰ τὰς πικρὰς ταύτας ἀληθείας, ἐάν θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν κατὰ πόσον τὰ ἐκτυλιχθέντα θεωρητικὰ δόγματα γίνονται ἀποδεκτὰ ἐν τῇ πρακτικῇ, καὶ τί τὸ αἷτιον τῆς παρά τινων ἀποκρούσεως αὐτῶν, λάβωμεν δὲ ὡς ἑσάν τῆς τοιαύτης ἡμῶν ἐξετάσεως τοὺς ἐν τοῖς ἐνταῦθα δικαστηρίοις κατὰ περιτροπὴν ὑπηρετήσαντας δικαστικούς ὑπαλλήλους, βεβαίως θέλωμεν φθάσει εἰς τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι ἡ παράβασις τῶν ῥηθισάν κοινωνικῶν διατάξεων παρ' ὀλιγίστων μόνον διαπράττεται, τῆς πλειονότητος τοῦ δικαστικοῦ κόσμου διακρινόμενης ἐπὶ πιστῇ αὐτῶν παραφυλακῇ. Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο, ὅπερ διὰ πάντα ἕτερον κλάδον ἤθελεν εἶσθαι παρήγορον, ἐνεκα λόγων εὐνοήτων, οὐδόλως τυγχάνει τοιοῦτον διὰ κλάδον ἐπιστημονικόν, καὶ ἐπομένως ἐν πληρῇ συνειδήσει τῶν συμβαινόντων, ὑπεδείξαμεν ἀπ' ἀρχῆς σπουδαίαν ἄλλειψιν τῆς δημοσιογραφίας καὶ παρεστήσαμεν τὴν ἀνάγκην ὅπως αὕτη γρηγορῇ ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ὀλιγίστων τούτων, τὰ αἷτια τῆς λοξοδρομίας τῶν ὁποίων ἀπορεύομεν νὰ ἐρευνήσωμεν ὡς ὄντες ἄμοιροι ψυχολογικῶν γνώσεων, ἀπαιτούμενων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν αἰτίων τῶν ἀνθρωπίνων ἀτελειῶν. Τοῦτο μόνον παρατηρούμεν, ὅτι σὺν τῇ ἐγρηγόρει τοῦ τύπου λίαν συντελεστικὸν ἤθελεν εἶσθαι, ἐάν κατορθούτο ἡ συγχρόνισις αὐτῶν τῶν ὀλιγίστων καὶ ἰδίως τῶν ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των οὐ σμικρὰν ἀσκούντων δικαιοδοσίαν, μετὰ τῶν δυναμένων νὰ παρέξωσιν αὐτοῖς διδάγματα σχετικὰ πρὸς τὸ ὑπ' ὄψιν θέμα καθότι τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ εὐλόγως, ὅτι μεταξὺ τῶν κατὰ καιροῦς εὐδοκίμησάντων προέδρων τοῦ ἐνταῦθα πρωτοδικείου, ὁ ἦδη ἀνωτέρων ἐν τοῖς μικτοῖς δικαστηρίοις κατέχων θέσιν, ὁ μελιχρὸς ἐκεῖνος καὶ ποροσηγὴς τοῖς πᾶσι δικαστῆς, ὁ τοσοῦτον ἐπιμελὴς διὰ τὴν θέσιν τῆς θέσεως ἐκείνου ποιῶν καὶ ἐν τῇ συνεργασίᾳ του μετὰ τῶν λοιπῶν δικαστικῶν προσώπων, ἔστω καὶ τῶν ἐπόσειωδῶν, μὴ λησμονῶν τὸν ὀφειλόμενον αὐτοῖς σεβασμὸν, ὁ ἐν τῇ διεύθυνσει τῶν συνεδριάσεων ἐπιβάλλων τὴν τάξιν διὰ μόνον τῆς παρουσίας του, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἀνάγκην ὑπερμεγέθων καὶ βροντωδῶν κωδῶνων, χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ φράσεις κακοήγους, χωρὶς νὰ ἐμποῖ τὸν τρόπον εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ διαδίκους, χωρὶς τέλος ν' ἀξιοὶ τὴν γνώσιν τῶν πάντων, τίς λέγωμεν δύναται ν' ἀρνηθῇ εὐλόγως ὅτι ὁ τοιοῦτος διακεκριμένος ἐν πᾶσι ἀνώτερος δικαστικός, δὲν ἤθελεν ἀποθῆ χρησιμώτατος διδάσκαλος τῶν ὀλιγίστων τούτων, ἔνιοι τῶν ὀλιγίστων δὲν διατάξουσιν καὶ αὐτὰ τὰ τοῦ νομοθέτου καθήκοντα νὰ ἐκτελεσθῶσιν, καὶ πομπῶδες ἐκ τῆς ποινικῆς διαδικασίας τὴν ΕΧΕΡΤΙΟ VERITATIS νὰ διαγράφωσιν; ἢ τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ εἰς τινὰ συνεδρίασιν τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετερίου μεταβάσις τῶν ἐνίων τούτων, οὐσα εὐχερῆς ἄλλως τε εἰς αὐτοὺς ὡς ἀπηλλαγμένους ἐκ τῆς διαμονῆς τῶν ἑδοιορικῶν ἐξόδων, δὲν ἤθελεν ἀναγκάσει αὐτοὺς νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἑλλείψεις των, ἀς ἐνασμενίζονται νὰ θεωρῶσιν ὡς προσόντα, καὶ δὲν ἤθελεν διδάχθῃ τὸν ἀνώδυνον συνδυασμὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας πρὸς τὸ ἀξιοπρεπὲς τῆς συμπεριφορᾶς, ὃν τοσοῦτον ἀφελῶς καὶ ἀταράχως κατορθοῖ ὁ τοῦ ἀνωτέρου τούτου δικαστηρίου ἐγκριτος Πρόεδρος;

ΑΝΑΣΤ. Κ. ΤΣΒΑΟΣ

Δικηγόρος.

Ἄρθ. 13,074.

Ὁ

Παρά τοῖς ἐν Πάτραις Πρωτοδικαῖς Εἰσαγγελεῦς.

Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τῷ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖῳ δικηγόρος Ἀναστάσιος Τσέλος ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 659 ε. ε. φύλλῳ τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης ἐφημερίδος ὁ «Φορολογούμενος» διατριβὴν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Δικαστικά» καθαπομένην ἐν συνόλῳ μὲν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ παραγράφῳ ἰδίᾳ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, οὐχὶ μὲν ὀνομαστικῶς, ἀλλὰ δι' ὑπανιγμῶν καὶ φράσεων μηδεμίαν ἀφινουσῶν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ προσώπου ὃ αὐτὰ ἀποβλέπουσιν, ἐπιτιθέμενος (κατὰ τὴν διατριβὴν) οὐ μόνον ἀεὶ δῆθεν ἐπιστημονικῶς παρεκκλίσεις! ἀλλὰ καὶ ἀεὶ ἐρευνῶν τὴν ἐγγενεῖ συμπεριφορᾶν αὐτοῦ σχετικῶς πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν τρόπον τῆς ἐξασκήσεως τῶν καθηκόντων του καὶ τὸν ἐξ' ἀτομικῆς βουλήσεως κανονισμὸν τῶν σχέσεών του μετὰ τῶν ἐπικαλουμένων τὴν ἀρωγὴν τῆς θεμίδος.

Ἐπειδὴ ὅσον εἶναι βέβαιον τὸ παρὰ τοῦ γράψαντος ἀναφερόμενον ὅτι «ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐκαστοτε ἐκτρόπων καὶ ἡ διὰ τῆς δημοσιότητος ἐκθεσις πάσης δημοσίου προσώπου πράξεως παραγοῦ ἀμφιβολιῶν ἢ ἀσυμφωνῶν πρὸς τὰ κείμενα, ἐπιβάλλεται ἐπιτακτικῶς εἰς τὸν τύπον παρὰ ταῖς πρὸς ἐποπτεῖαν! καὶ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ! τεταλμμένας ἀρχάς», ἄλλο τόσον εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἐξέτασις αὕτη ὡς καὶ ὁ γράψας ἐπιτίθησι δέον νὰ διεξάγῃται συμφῶνως πρὸς θεσμούς ἀγράφους μὲν πλὴν προκατακλυσματικούς καὶ ἐπιτακτικούς τὴν φύσιν ὅταν δὲ ὁ γράψας ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι δικαστικὸν πρόσωπον, συμφῶνως πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς θετικούς Νόμους ὑπαγορεύοντα! αὐτὸν νὰ μὴ παρορῶσι τὸ πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ὀφειλόμενον σεβᾶς καὶ νὰ φυλάττωσι τὴν προσήκουσαν σεμνότητα καὶ μετριότητα τῶν ἐκφράσεων.»

Ἐπειδὴ ὁ ἐν λόγῳ δικηγόρος ἐν τῇ ἀνω διατριβῇ ἐπιλαθόμενος τῶν τε ἀγράφων θεσμῶν καὶ τῶν γραπτῶν Νόμων οὐς εἶδει νὰ εὐλαβηθῇ, ἐμνήσθη μόνον ὅτι δέον νὰ ἐπιτιθῆται κατὰ τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἰδίᾳ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, οὐχὶ εὐθέως καὶ εἰλικρινῶς ἀποκαλῶν οἰκειοποίησιν τῶν τοῦ Νομοθέτου καθηκόντων καὶ πομπῶδη ἐκ τῆς ποινικῆς διαδικασίας διαγραφὴν τῆς ΕΧΕΡΤΙΟ VERITATIS, ἀπόφασιν ἠτιολογημένην νομίμως, ἐν συγκεκριμένῃ περιστάσει ἐκδοθείσαν, καὶ καθόλου ἐν τῇ ἀνω διατριβῇ χρησάμενος γλώσση ἀσεβοῦς καὶ ἐκφράσει ἀσεμνῆ καὶ ἀνακριθεῖ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνω δικηγόρου ἀποδεικνύει καὶ διαγωγὴν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν λειτουργίαν ἣν ἐνασχῆ ὁ δικηγόρος Α. Τσέλος, πειθαρχικὴν τιμωρίαν του!!

Διὰ ταῦτα

Ἰδόντες καὶ τ' ἄρθρα 97, 147, 292, 293 καὶ 300 τοῦ ὄργ. τοῦ Δικαστηρίου.

Καλοῦμεν τὸν δικηγόρον Ἀναστάσιον Κ. Τσέλον ὅπως ἐντός 24 ὡρῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ παρόντος ἀπολογηθῇ δι' ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐπὶ τῷ ἀνω πειθαρχικῷ παραπτώματι, ἄλλως δικασθῆσεται ἀναπολόγητος.

Πάτραι 29 Σεπτεμβρίου 1887

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Σ. ΜΠΑΛΜΠΗΣ.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Πάτραι 1 Ὀκτωβρίου 1887.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς

Χ. ΔΕΚΑΡΕΣΤΟΣ

Ἀπολογία

Ἀναστασίου Κ. Τσέλου δικηγόρου κατ. Πατρῶν.

Ἐν Πάτραις 1 Ὀκτωβρίου 1887.

Πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν,

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς τῶν Πρωτοδικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13074 καὶ ἀπὸ σημερινῆν χρονολογίαν ἔγγράφου του μὲ προσεάλεσεν ὅπως ἀπολογηθῶ ἐνώπιον ἡμῶν ἐπὶ πειθαρχικῷ παραπτώματι διαπραχθέντι δῆθεν παρ' ἐμοῦ κατὰ τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, διὰ διατριβῆς τινος κατ' ἀχωρηθείσης εἰς τὴν ἐφημερίδα ὁ «Φορολογούμενος» καὶ συνεπῶς ἐπὶ παραβάσει τῶν ἀρθρῶν 97, 147, 292, 293 καὶ 300 τοῦ ὄργ. τῶν δικαστηρίων.

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν παράβασιν τῶν μνησθέντων ἀρθρῶν ἐποίησα, καθόσον δὲν ὑπέπεσα εἰς παραπτώματι ἔχον σχέσιν εἴτε πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν μου, εἴτε πρὸς τὴν συμπεριφορᾶν μου ἀπέναντι τοῦ δικαστηρίου ὡς δικηγόρου, καὶ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας μου καὶ τῶν καθηκόντων μου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐν τῷ ἀφορολογουμένῳ διατριβῆς μου ὑπὸ τὸν τίτλον «Δικαστικά» δὲν ἠνόησα νὰ προσβάλλω ὄρισμένα πρόσωπα, ἀλλὰ διὰ γενικῶν φράσεων καὶ ἐν Ἀκαδημαϊκῇ συζητήσει ἠθέλησα νὰ ἐκφέρω ἀτομικὴν γνώμην ἐπὶ τινῶν δικαστικῶν πράξεων, καὶ παραστήσω ἠθικὰς τινας εὐθύνας ἀς ὑπέχουσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ οἱ ἐκπροσωποῦντες τὴν Δικαστ. ἐξουσίαν, δικαιοῦμα ἄλλως ἀπονεμηθὲν παντὶ πολίτῃ ὑπὸ τοῦ Πολιτικοῦ Χάρτου καὶ τοῦ Νόμου περὶ ἐλευθεροτυπίας.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη διατριβὴ καθήτατο ὄρισμένου τινος δικαστικοῦ προσώπου, δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο παράβασιν τῶν μνησθέντων ἀρθρῶν τοῦ ὄργ. τῶν Δικαστηρίων, ἅτινα ἀπλῶς τὴν παράβασιν τῶν κεινονομιζομένων σχέσεων μετὰ τῶν διαφόρων δικαστικῶν προσώπων ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας των, προβλέπουσι.

Διὰ ταῦτα.

Ἐξαιτούμαι τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, περὶ τιμωρίας μου ἐπὶ πειθαρχικῷ παραπτώματι.

Α. Τσέλος.

Ἄρθ. 63.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Σπ. Στεφανοπούλου Προεδρεύοντος καλυομένου τοῦ Προέδρου Ἰωάν. Ἰωαννίδου καὶ Ματθ. Χαντζάκου.

Συνελθόν ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ του τὴν 9 Ὀβρίου 1887 παρουσία τοῦ τε Εἰσαγγελέως Σπ. Μπάλμπη καὶ τοῦ υπογραμματέως Κ. Γιαννοπούλου ἵνα σκεφθῇ καὶ ἀπορνηθῇ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13137 ε. ε. ἔγγράφου προτάσεως τοῦ ἀνω Εἰσαγγελέως ἐχούσης οὕτω. Ἀναφερόμενος εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὑπ' ἀριθ. 13074 ε. ε. κατηγορητηρίου μου, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ κατηγορουμένου λόγοι δὲν εἶναι ἀποχρώντες πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ πειθαρχικῆς τιμωρίας. — Προτείνω νὰ ἐπιβληθῇ τῷ δικηγόρῳ Ἀναστασίῳ Τσέλῳ πειθαρχικὴ ποινὴ προσωρινῆ; παύσεως ἐξ μηνῶν καὶ τὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρουσίας Ἀκουσάν κ.λ.π.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν δικηγόρον Ἀναστ. Τσέλον πειθαρχικὴν παράπτωμα ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 659 ε. ε. φύλλου τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης ἐφημερίδος ὁ «Φορολογούμενος», ἐνθα ὑπάρχει δεδημισιευμένη ἢ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Δικαστικά» διατριβὴ αὐτοῦ, καθόσον μετὰ τὴν θεωρητικὴν ἐκδρομὴν ἣ ποιεῖται ὁ διατριβογράφος δικηγόρος περὶ τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεως τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐκωτῶν λειτουργίας ἀπέναντι τῶν ἐποσειωδῶν δικαστικῶν προσώπων καὶ τῶν ἐπικαλουμένων ἐν γένει τὴν ἀρωγὴν τῆς θεμίδος, ἐρχόμενος εἰς εἰς οὐσιαστικώτερα καὶ θετικώτερα ἀφορῶντα τὸ Δικαστήριον τοῦτο προβαίνει εἰς συγκρίσεις διατελεσάντων ἄλλοτε Προέδρων τοῦ Δικαστηρίου τούτου μετ' ὀλιγίστων ἄλλων δικαστικῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ἀνάγκην (ἀκολουθεῖ.)